

ogsaa i Udførelsen overholdes, for at ibetmindste jeg skal kunne gaae ind paa et saadant Forslag; men jeg vil ikke lade denne Forhandling gaae forbi uden aldeles bestemt at erklære, at det Princip, som egentlig ligger til Grund for Mindretallets Forslag, anseer jeg for det eneste retfærdige; thi, naar man skal beskaffe, er det ikke rigtigt som Udgangspunkt at spørge om, hvorvidt en Mand har saamegen Indtægt, at man kan sige, at han har en jævn god Indtægt, som nok kan svare fuld Skat; nei, hvad man skal søge at beskaffe, er Skatteevnen, og den er aabenbart ligesaa godt høiere for de overflødige Indtægter, som den er lavere for de meget tarvelige Indtægter end for Middelin- tægterne. Jeg troer ogsaa, at man ved at gaae denne Vej vil fjerne den største af de Vanskeligheder, som have vist sig at være til- stede for at faae Communerne til at gaae over fra den i mange Henseender vilkaarlige For- mue- og Leilighedsbeskatning til Indtægtsbe- skatningen. Der gjøres fra mange Steber kraftige Indvendinger mod at ombytte Formue- og Leilighedsbeskatningen hos os, navnlig i Byerne, med en Indtægtsbeskatning; men dette er ganske sikkert for en stor og væsentlig Deel begrundet deri, at ved Formue- og Leiligheds- beskatningen tager man netop Hensyn til den stigende Skatteevne ved de høiere Indtægter, og man føler særdeles godt, at dette Hensyn har sin store Berettigelse. Men man opfatter Indtægtsbeskatningen aldeles feilagtigt, naar man troer, at man ikke kan tage det samme Hensyn ved den. Det, jeg altsaa har villet bevirke ved det, jeg nu har sagt, og som jeg indrømmer langt fra er udtømmende, da jeg egentlig ikke havde tænkt paa at tale idag, er i hvert Tilfælde, at det af Folkethingsmanden for Randers Amt (Jacob Jensen) stillede For- slag ikke skal gaae aldeles sporløst hen. Jeg mener, at dette Forslag og de Principer, der ligge til Grund derfor, fortjene en alvorlig Drøftelse og maaskee Vedtagelse. Jeg ønsker, at ikke alene den ærede Ordfører — hvad jeg haaber vil see —, men ogsaa andre ærede Medlemmer her i Salen, der ere vant til at beskæftige sig med det Slags Forhold, ville udtale sig bestemt om, hvorvidt jeg i det, som jeg har antydet, og som ganske vist ikke er

Andet end Antydninger, fordi jeg ikke oprindeligt havde troet, at jeg vilde finde særlig Opfor- bring til at tage Ordet, har været saa over- ordentlig uheldig i min Opfattelse af disse Forhold, og da tillige, i hvilke Henseender man mener, at jeg især har taget feil.

Ordrer: Jeg tør ikke indlade mig paa at bekattere det Spørgsmaal, den ærede sidste Taler reiste. Jeg troer, at det vil forhindre Lovens Fremkommen, og jeg vil derfor holde mig til de Ting, der øjeblikkeligt bør forhandles. Jeg har navnlig taget Ordet, for at gjøre en personlig Bemærkning. Det ærede Medlem her foran (Fenger) har ganske rigtigt i sin Tid afgivet en Mindretalsbetænkning, hvori han foreslog Contingentsystemet, men jeg har ikke med et Ord bebrejdet ham, at han har for- andret sin Anskuelse om Hovedpunkterne. Jeg har kun sigtet til og udtrykkeligt nævnt det ærede Medlems Udtalelse om Eden, hvilken han selv i sin Tid har billiget, og undret mig over, at han nu kunde betragte den som et saa forfærdeligt Misbrug, ligesom ogsaa, at man brugte Communerne som Skatteansættere, naar man vilde have Procentsystemet. Det er det, jeg undrede mig over, at han havde for- andret Anskuelse om. Nu siger han, og det er Hovedsagen, at dette Contingentsystem tidligere har været uretfærdigt. Det vilde dog være ubilligt af mig ikke at fremhæve, at det Uret- færdige er blevet noget rettet, men vi have alligevel i Forslaget, som det foresligger fra Landstinget, et stærkt Fingespil om, hvor bange man er for, at det ikke er blevet til- strækkeligt rettet, og i hvilke Uretfærdigheder man maa finde sig. Man er saa bange for, at Skattefordelingen ikke vil blive ligelig, at man indsætter en Regel for det Tilfælde, at der er en Forskjel af $3\frac{1}{3}$ pCt. Der staaer nemlig i § 18, at Overskattede-commissionen altid skal prøve Rigningen, „naar den Procent, hvor- med Skatteindtægten i en Commune bebyrdes, overstiger $1\frac{1}{2}$." Den almindelige Skat er 1 pCt., og altsaa først ved $1\frac{1}{2}$ pCt. forlanger man, at Overskattede-commissionen skal foretage en Prøvelse. Det synes jeg er et tilstrækkeligt Beviis for, at man ikke er sikker paa at være kommen til, jeg vil ikke sige en ligelig, men en